

SIRENE

*Sirene tulijo...
Tulijo, piskajo, vriskajo
kot iz žrela se delavci vsipajo,
zgarani, stari v mrak hitijo.*

*Poznal sem jih - bili so nekdaj še mladi,
a zdaj ne razločim jih.
Vsi enaki, izmučeni, blede, zgarani,
pogled jim je ves tih.*

*Sirene tulijo...
Iz jame zavajoče
ljudje se črni vračajo,
kot žrtve podzemlja plaho osamljeni tožijo.*

*Sklonjene prsi v mrak hite
in dihajo močno, kašljajo, sopejo, hropejo,
dokler jih sile podzemlja za vedno ne stro.
Sirene tulijo...*

*Črni možje hite onemogli v mrak,
tiho v obupu nemem drve,
v obupu jim srca krvave
in čelo obliva jim curek krvavih srag...
Sirene tulijo...*

*In jaz čul sem
to tuljenje, hropenje,
piskanje, sopenje.
Za vedno se ritem trpljenja in dela
vsesal mi je v dušo.*

*In sovražim ga,
zakaj, le eni mučijo se
in trpe...*

x x x

SRP, 81, 136-7
Karel Destovnik-Kajuh (1922 - 1944)

ČAS ODREŠENJA

*Videl strašno, grozno sem trpljenje,
rudarjev, delavcev bedno življenje,
nesrečnih mater čul sem krik,
otrok ubogih glasen vik.*

*V obupu stal sem sam med njimi
in vsi smo čakali rešenja.
V strahu upajoč, trpel, živel z njimi,
v trpljenju čakali smo boljšega življenja.*

*Potrt sem gledal revirje rudarjev bednih,
moči izmozgane, v lica medle.
Poljane gledal sem cvetoče,
s potom pognojene brazde.*

*Fabrike videl sem grozeče
in množice v njih trpeče,
ki mučijo se dan na dan
za kruh, grenak, željan.*

*O, bratje, prišel čas bo odrešenja,
na tihem sreče te se veselimo.
Konec grenkosti bo tedaj življenja,
okovov starih rjastih se iznebimo.
O, bratje, prišel čas bo odrešenja...*

x x x